

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 389/2025-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a sudcov Libora Duľu a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátska kancelária Mandzák a spol., s.r.o., Zámocká 5, Bratislava, proti uzneseniu Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 32D/16/2023 z 27. marca 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 6. júna 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 dohovoru, ako aj práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením najvyššieho správneho súdu sp. zn. 32D/16/2023 z 27. marca 2025. Sťažovateľ navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu správne súdu na ďalšie konanie a zároveň zaviazat tento súd k úhrade jeho trov konania. Sťažovateľ taktiež požiadal o odklad vykonateľnosti napadnutého uznesenia.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol ako verejný prítomný na ústnom pojednávaní konanom 20. novembra 2024 v disciplinárnej veci vedenej proti [REDAKOVANÉ], sudcovi Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Predsedníčka senátu na pojednávaní opatrením poučila prítomných o neprípustnosti vyhotovovania obrazových alebo obrazovo-zvukových záznamov. Sťažovateľ požiadal, aby o prípustnosti vyhotovovania týchto záznamov rozhodol senát. Disciplinárny senát s poukazom na § 253 ods. 7 Trestného poriadku rozhodol o neprípustnosti vyhotovovania obrazových a obrazovo-zvukových záznamov.

3. Sťažovateľ 21. novembra 2024 na internetových platformách zverejnil obrazovo-zvukový záznam z ústneho pojednávania. Najvyšší správny súd napadnutým uznesením, ktoré bolo sťažovateľovi doručené 8. apríla 2025, uložil sťažovateľovi poriadkovú pokutu vo výške 500 eur z dôvodu úmyselného porušenia opatrenia súdu vyhotovením a zverejnením obrazovo-zvukového záznamu.

II.

Argumentácia sťažovateľa

4. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti proti napadnutému uzneseniu namietal:

a) Z výrokovej časti napadnutého uznesenia nie je zrejmý skutok, za ktorý mu bola uložená poriadková pokuta. Opis skutku vo výroku napadnutého uznesenia nie je dostatočne určitý a konkrétny na to, aby si ho nebolo možné zameniť s iným.

b) Najvyšší správny súd sa síce odvolal na § 253 ods. 11 a § 70 ods. 1 Trestného poriadku, avšak tieto ustanovenia vymedzujú samostatné objektívne stránky poriadkovej pokuty. Tieto objektívne stránky sa pritom vylučujú, a preto prichádza do úvahy len tzv. reálna konkurencia skutkov (tzv. viacčinný súbeh skutkov). V danom prípade prichádzalo do úvahy i uplatnenie absorpčnej zásady, ktorú najvyšší správny súd odignoroval a ani nevysvetlil, či nebolo namieste alternatívne opatrenie podľa § 254 ods. 1 Trestného poriadku, t. j. vykázanie sťažovateľa, ktoré by nepochybne splnilo účinnejšiu nápravu ako uloženie pokuty až po niekoľkých dňoch.

c) Poriadková pokuta bola sťažovateľovi uložená až po niekoľkomesačnom odstupe od pojednávania bez zisťovania skutkového stavu pre jej uloženie.

d) Z napadnutého uznesenia nie je zrejmé, ako konkrétne sudca dospel k výške pokuty 500 eur, v tejto časti je rozhodnutie preto absolútne nepreskúmateľné a zasahuje aj do majetkových práv sťažovateľa.

e) Sťažovateľ namieta i porušenie svojho práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru, ktorý mu nebol právnym poriadkom Slovenskej republiky proti napadnutému uzneseniu poskytnutý.

f) Disciplinárny senát nespĺňal požiadavku nezávislosti a nestrannosti vzhľadom na spôsob menovania a zániku funkcie sudcov a prísediacich disciplinárneho senátu (v prípade sudcov disciplinárneho senátu je ich činnosť ukončená len podaním disciplinárneho návrhu, ktorý je *inter alia* oprávnený iniciovať minister spravodlivosti ako predstaviteľ výkonnej moci).

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý súdny proces napadnutým uznesením, ktorým najvyšší správny súd rozhodol o uložení poriadkovej pokuty sťažovateľovi v dôsledku porušenia opatrenia senátu o neprípustnosti vyhotovovania obrazových a obrazovo-zvukových záznamov z pojednávania v disciplinárnej veci sudcu.

6. Ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je oprávnený

vo všeobecnosti preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov, ale jeho úloha sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 352/06).

7. Predmetom ústavného prieskumu sú, aj keď v obmedzenej miere, aj rozhodnutia všeobecných súdov o uložení poriadkových pokút. Ústavný súd vo svojej doterajšej rozhodovacej činnosti už vyslovil porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom či rozhodnutím všeobecných súdov alebo iných orgánov verejnej moci pri ukladaní poriadkových pokút (II. ÚS 374/06, II. ÚS 195/06, I. ÚS 41/2015, IV. ÚS 562/2018). Z toho vyplýva, že aj rozhodnutie o uložení poriadkovej pokuty je v zásade spôsobilé neprípustným spôsobom zasiahnuť do základných práv a slobôd účastníkov konania, a preto podlieha prieskumu z hľadiska rešpektovania zásad spravodlivého procesu vo všetkých jeho aspektoch (I. ÚS 41/2015, IV. ÚS 562/2018). Na rozhodovanie súdov o uložení pokút sú preto primerane kladené požiadavky, ktoré sú vyvoditeľné zo základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Takéto rozhodnutie musí mať zákonný podklad a nemôže byť prejavom arbitrárneho prístupu.

8. Uvedené východiská bol povinný dodržať aj najvyšší správny súd, a preto bolo úlohou ústavného súdu posúdiť, či ich skutočne rešpektoval, a to minimálne v takej miere, ktorá je z ústavného hľadiska akceptovateľná a udržateľná.

9. Ústavný súd sa oboznámil s obsahom napadnutého uznesenia najvyššieho správneho súdu, prihliadajúc pritom na argumentáciu sťažovateľa, ktorou namietal nedostatočnú identifikáciu skutku vo výrokovej časti napadnutého uznesenia, neuplatnenie tzv. absorpčnej zásady, neprijatie miernejšieho opatrenia, napr. vykázania z hlavného pojednávania, neuloženie poriadkovej pokuty bezprostredne po porušení povinnosti, neodôvodnenie výšky poriadkovej pokuty, neposkytnutie účinného prostriedku nápravy a rozhodovanie veci senátom, ktorý nespĺňal požiadavku nezávislosti a nestrannosti vzhľadom na spôsob menovania a odvolávania jeho členov.

10. Najvyšší správny súd dospel k záveru, že sťažovateľ vyhotovením a následným zverejnením obrazovo-zvukového záznamu úmyselne porušil rozhodnutie senátu v disciplinárnom konaní, čo vzhľadom na závažnosť a spôsob porušenia rozhodnutia, ako aj vzhľadom na výchovnú funkciu odôvodňuje uloženie poriadkovej pokuty vo výške 500 eur.

11. Ústavný súd vo vzťahu k námietkam o nedostatočnosti znenia výroku napadnutého uznesenia o poriadkovej pokute v plnej miere odkazuje na uznesenie č. k. III. ÚS 358/2023-23 z 13. júla 2023 v ktorom uviedol, že požiadavka špecifikácie konania, ktorým došlo k porušeniu povinnosti uloženej súdom v rámci výroku rozhodnutia o uložení poriadkovej pokuty nemá oporu v Trestnom poriadku a nie je prejavom svojvoľného výkladu jeho ustanovení. Postačí, ak dôvod uloženia poriadkovej pokuty jasne vyplýva z popisu skutkových okolností uvedených v odôvodnení

uznesenia o uložení poriadkovej pokuty, pričom výrok uznesenia odkazuje na § 70 ods. 1 Trestného poriadku, ktorý zakotvuje zákonné podmienky na použitie tejto sankcie.

12. V nadväznosti na to ústavný súd konštatuje, že najvyšší správny súd v odôvodnení rozhodnutia jasne a zrozumiteľne opísal konanie sťažovateľa, ktoré predstavovalo dôvod uloženia poriadkovej pokuty označením disciplinárneho konania a dátumom ústneho pojednávania, ktorého sa sťažovateľ ako verejnosť preukázateľne zúčastnil. Z odôvodnenia vyplýva obsah opatrenia predsedníčky senátu a na to nadväzujúceho rozhodnutia senátu zakazujúceho vyhotovovanie obrazových alebo obrazovo-zvukových záznamov z pojednávania. Je rovnako nesporné, že sťažovateľ zákaz porušil, keďže obrazovo-zvukový záznam z celého priebehu ústneho pojednávania zverejnil 21. novembra 2024 na platformách Youtube a Facebook, pričom najvyšší správny súd v odôvodnení odkázal nielen na názov zverejneného príspevku, ale aj na konkrétne webové odkazy, na ktorých bol tento príspevok, resp. záznam zdieľaný. Pozornosť najvyšší správny súd upriamil aj na provokatívne označenie zdieľaného záznamu sťažovateľom – „*Sudca [REDAKOVANÉ] je vinný. Novinár [REDAKOVANÉ] si žiada pokutu*“, ktoré podľa neho preukazuje, že sťažovateľ si bol vedomý, že porušuje opatrenie súdu. Ústavný súd k tomu dodáva, že sťažovateľ nijako nespochybňuje ani jednu skutkovú okolnosť uvedenú v odôvodnení napadnutého uznesenia.

13. K námietke o neuplatnení miernejšieho opatrenia, napr. vykázania z pojednávacej miestnosti ústavný súd odkazuje na odôvodnenie napadnutého uznesenia, z ktorého vyplýva, že disciplinárny senát v priebehu dotknutého ústneho pojednávania nemal vedomosť o tom, že sťažovateľ jeho priebeh nahráva aj obrazovo. O vyhotovení záznamu sťažovateľom sa dozvedel disciplinárny senát až po skončení pojednávania a jeho zverejnení na spomínaných platformách (najvyšší súd poukázal na to, že na jednej z nich je dokonca i naďalej prístupný). Je teda zrejmé, že miernejšie opatrenia podľa § 70 Trestného poriadku (napomenutie, vykázanie) umožňujúce dosiahnuť cieľ disciplinárnym senátom prijatého opatrenia nemohli byť v tomto prípade použité.

14. K námietkam o neodôvodnenosti výšky uloženej pokuty ústavný súd odkazuje na to, že právny základ na uloženie poriadkovej pokuty za porušenie rozhodnutia senátu na hlavnom pojednávaní vyplýva z § 253 ods. 11 Trestného poriadku, ale právna úprava výšky poriadkovej pokuty vychádza z § 70 Trestného poriadku umožňujúceho uloženie pokuty pre fyzickú osobu do sumy 1 650 eur. V súvislosti s výškou pokuty najvyšší správny súd zdôraznil závažnosť a spôsob porušenia tohto opatrenia sťažovateľom, konštatujúc, že jeho konanie považuje za neakceptovateľné a pohrdajúce súdnou mocou, s čím sa ústavný súd v plnom rozsahu stotožňuje. V tejto súvislosti najvyšší správny súd zdôraznil, že išlo o úmyselné porušenie rozhodnutia súdu zverejnením obrazovo-zvukového záznamu na globálnych platformách Youtube a Facebook prístupných širokej verejnosti s pohrdavým označením záznamu, dĺžku trvania tohto konania, resp. zásahu na platforme Youtube, ako aj samotný účel, ktorý má poriadková pokuta plniť, tzn. represívny i preventívny aspekt, ktorý má odradiť od porušovania prijatých rozhodnutí súdov. V tejto súvislosti ústavný súd dodáva, že niet dôvodu uvažovať o potrebe aplikovania tzv. absorbčnej zásady. V prvom rade nejde o súbeh skutkov, keďže poriadková pokuta bola uložená len za jeden skutok, navyše Trestný poriadok nevyklučuje v prípade opakovaného porušenia rovnakého opatrenia súdu opätovné uloženie poriadkovej pokuty, preto sa pri procesnom rozhodovaní o uložení poriadkovej pokuty táto zásada neuplatňuje.

15. K námietke neuloženia poriadkovej pokuty bezprostredne po porušení povinnosti ústavný súd konštatuje, že od zverejnenia zvukovo-obrazového záznamu do vydania napadnutého uznesenia uplynula lehota približne 4 mesiacov. S prihliadnutím na dôvody, na ktoré disciplinárny senát poukázal (spôsob porušenia opatrenia súdu sťažovateľom atakujúci autoritu súdu, pretrvávajúci zásah), ústavný súd konštatuje, že táto skutočnosť sama osebe, t. j. bez vyprázdnenia preventívneho účinku tejto sankcie, nemôže založiť protiústavnosť napadnutého uznesenia.

16. Ústavný súd nepovažuje za arbitrárny ani právny záver najvyššieho správneho súdu, podľa ktorého uloženie poriadkovej pokuty (vrátane stanovenia jej sadzby) naplnilo ústavnú požiadavku poriadkovej pokuty ako *ultima ratio*. Najvyšším správnym súdom popísaný spôsob konania sťažovateľa a jeho závažnosť podľa ústavného súdu predstavujú dostatočné a ústavne akceptovateľné dôvody nielen na samotné uloženie dotknutej poriadkovej pokuty, ale i na odôvodnenie jej výšky, a preto napadnutým uznesením nemohlo dôjsť ani k porušeniu sťažovateľom označeného práva na pokojné užívanie majetku.

17. Vo vzťahu k označenému právu na účinný prostriedok nápravy ústavný súd odkazuje na svoju judikatúru, v ktorej vyslovil, že zmyslom využitia poriadkového opatrenia je zabezpečenie plynulosti postupu súdu v prebiehajúcim (existujúcom) súdnom konaní, nie jeho rozmnožovanie o ďalšie „konania“, ktoré navyše nemajú pre prejednanú vec žiaden význam. Za týchto okolností možno pripustiť, že právna úprava vylučujúca v disciplinárnom konaní prieskum rozhodnutí sankčného charakteru v inštančnom postupe je primeraná významu vylučovaného rozhodnutia. Z ústavnoprávneho hľadiska súdne konanie nie je povinne dvojinštančné s výnimkou vecí trestných, pri ktorých táto požiadavka vyplýva z čl. 2 Protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Jednoinštančné súdnictvo, najmä potom vo veciach objektívne bagatelného významu, teda nijako nevybočuje z ústavných medzí (uznesenie sp. zn. III. ÚS 152/2017 z 28. februára 2017).

18. K námietke nenaplnenia požiadavky nezávislosti a nestrannosti disciplinárneho senátu ústavný súd odkazuje na svoju predchádzajúcu judikatúru, v ktorej vymedzil normatívne a inštitucionálne garancie nezávislosti disciplinárneho súdu, ktoré v spojení so všeobecne platnou zásadou prezumpcie konania osoby vykonávajúcej pôsobnosť štátneho orgánu (minister spravodlivosti) *lege artis a bona fide* sú v tomto prípade protiváhou argumentu spočívajúceho len v existencii potenciálnej možnosti zneužitia právomoci verejného činiteľa, ktorá je však vyvrátiteľná len v konkrétnom prípade (nález ústavného súdu vo veci sp. zn. PL ÚS 2/2023). Dôvodom chýbajúcej nestrannosti sudcu disciplinárneho senátu teda nemôže byť iba existencia návrhových kompetencií ministra spravodlivosti zverených mu v rámci del'by moci proti sudcom disciplinárneho senátu. V tomto prípade by *ad absurdum* bolo možné hovoriť o potenciálnej zaujatosti ministra spravodlivosti proti všetkým sudcom (nález ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 160/2024).

19. Ústavný súd ďalej konštatuje, že sťažovateľ nenáležite v ústavnej sťažnosti argumentuje aj odkazom na závery vyplývajúce z návrhu generálneho advokáta Jeana Richarda de LA TOUR predneseného 4. februára 2025 vo veci vedenej na Súdnom dvore Európskej únie pod sp. zn. C-544/23, ktoré sú však založené na posúdení odlišných skutkových okolností týkajúcich sa aplikácie administratívnej sankcie.

20. Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že napadnutému uzneseniu najvyššieho správneho súdu nemožno vyčítať svojvoľnosť či nedostatočnosť. Závery napadnutého uznesenia

netrpia žiadnymi vnútornými rozpormi a zaujímajú stanovisko k podstate dôvodov uloženia poriadkovej pokuty, ako aj jej výšky. Ústavný súd preto konštatuje, že medzi napadnutým uznesením najvyššieho správneho súdu a označenými právami sťažovateľa nezistil takú príčinnú súvislosť, ktorá by signalizovala možnosť vyslovenia ich porušenia po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, a odmietol ju ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

21. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol ako celok, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v jej petite vrátane návrhu na odklad vykonateľnosti napadnutého uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. augusta 2025

Ladislav Duditš
predseda senátu